

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 15
264—Γραφείον ὁδ. Ἑρμοῦ—264

ΕΥΔΟΚΙΜΟΥΝΤΕΣ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

ΠΟΛΛΑ ἐγράφησαν καὶ ἐρρέθησαν περὶ ἀνθρώπων τὴν ἰδίαν αὐτῶν τύχην ποιούντων, καὶ περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ προοδεῦσαι ἐν τῷ βίῳ. Πολλοὶ ἐκατομμυριοῦχοι ἐτέθησαν ἐνώπιον τῶν νέων ὡς παράδειγμα πρὸς μίμησιν, μετὰ τῆς θετικῆς διαβεβαιώσεως ὅτι καὶ οὗτοι δύνανται νὰ ὑψωθῶσιν ἐκ τῆς ταπεινῆς καὶ ἀσήμου θέσεως εἰς θέσιν ὀλβιότητος καὶ ὑπεροχῆς. Δὲν ἐπιθυμοῦμεν ν' ἀποθαρρύνωμεν ἢ ἀποδειλιάσωμεν ὄντιναδῆποτε ἤθελε ζητήσει νὰ ἀκολουθήσῃ τὰ ἔγχη τῶν τοιούτων, ἀλλ' ἐσμέν βέβαιοι ὅτι ἀπειροσ ἀποτυχία καὶ σύγχυσις προέρχεται ἐκ τοῦ ἔχειν μονομερεῖς ἰδέας περὶ τοῦ τί εἶναι καὶ τί πρέπει νὰ ᾔται ἡ Εὐδοκίμησις.

Οἱ Εὐδοκιμοῦντες ἄνθρωποι δὲν πρέπει νὰ ἐξετάζονται ἐκ τοῦ ποσοῦ τοῦ συναχθέντος πλούτου, ἢ τῶν βαθμίδων τὰς ὁποίας ἀνέρχονται ἐν τῇ κοινωνικῇ κλίμακῃ, ἢ τῶν τιμῶν τὰς ὁποίας ἀποκτώσιν. Ὑπάρχουσι χιλιάδες ἀνθρώπων ἐν πάσῃ σφαίρᾳ τοῦ βίου τοῦς ὁποίους ὁ κόσμος οὐδέποτε ἔγνω, οὐδὲ ἤκουσε περὶ αὐτῶν, οἵτινες οὐδέποτε ἀνυψώθησαν ἐκ τῆς θέσεως εἰς ἣν ἐγεννήθησαν, ἀλλ' οἵτινες εἰσὶν ἐν πάσῃ ἀληθεῖ σημασίᾳ τῆς λέξεως εὐδοκιμοῦντες ἄνθρωποι.

Τὴν ὁδὸν τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἐχάραξεν, ἐβάδισαν μετ' ἀκεραιότητος καὶ δικαιοσύνης τὰ ἔργα τὰ ὁποία ἐδόθησαν αὐτοῖς, πιστῶς καὶ ἐντίμως ἐτέλεσαν τὰς δοκιμασίας καὶ τὰ παθήματα τοῦ βίου ἀνδρικῶς ἔφερον τὸς κινδύνους καὶ τὰς εὐθῆνας τοῦς περιστοιχοῦντας ἡμᾶς εὐθύμως ἀντεμετώπισαν· εὐδιάθετοι ψυχαί, πράττοντες τὸ καθῆκον αὐτῶν, ἔτι καὶ ὁπότεν τὸ καθῆκον εἶναι κατ' αὐτῶν, τοιοῦτοι εἰσὶν οἱ εὐδοκιμοῦντες ἄνθρωποι, πρὸς οὓς ὁ Κύριος τῆς ἀμπέλου θέλει εἶπει, «Εὖγε, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστὲ... εἰσελθε...»

Ὑπερβάλλουσα λάμψις καὶ ψευδοφανὴς τιμὴ ἐμβάλλουσι τὴν ἰδέαν νὰ γίνῃ τις πλούσιος, καὶ ν' ἀνυψωθῇ εἰς τὸ ἄκρον σημεῖον τῆς κοινωνικῆς κλίμακος. Πολλάκις, πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ἢ ἀπόλαυσις αὐ-

τῆ ἐγένετο πρὸς ζημίαν τῆς δικαιοσύνης, καὶ ἡ ἀνύψωσις αὐτῶν ἐπὶ τῶν σωμάτων καὶ τῶν ψυχῶν τῶν ἄλλων, χαρακτηρισθεῖσα διὰ γλισχρότητος καὶ τυραννίας, μετὰ σχεδὸν ὀλοσχεροῦς ἀπουσίας τῶν λεπτοτέρων αἰσθημάτων τῆς φιλανθρωπίας καὶ εὐσεβείας.

Σταθμιζόμενοι ἐπὶ τῆς πλαστικῆς τοῦ Ἱεροῦ, εὐρίσκονται στερούμενοι παντὸς διαρκοῦς καὶ στερεοῦ, τῆς εὐδοκίμησεως αὐτῶν οὐδὲν ἕτερον οὐσης ἢ πομφόλυγος ἐκρηγνυμένης ἐπὶ τῇ ἐπαφῇ τοῦ Κυρίου τῶν Δυνάμεων.

ΔΙΗΓΗΜΑ

[ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ].

ΠΩΣ ΕἰΣ ΟΒΟΛΟΣ ΠΑΡΗΓΑΓΕ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΝ

ΗΤΟΙ

Ἡ ΤΙΜΙΟΤΗΣ ΕἶΝΑΙ Ἡ ΑΡΙΣΤΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

[Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 9].

Ἐνῶ ἡ συνδιάλεξις αὕτη ἐγένετο ἐν τῷ μαγειρείῳ, τὸ ἀθῶον ἀντικείμενον αὐτῆς ἀνήλασε τὰς βαθμίδας, καὶ ἀπήρχετο τῆς οἰκίας, ὅταν ἤκουσε τὸν καλπασμὸν ἵππου ὀπισθεν αὐτοῦ, καὶ θεωρήσας γύρω, εἶδε τὸν ἴδιον κύριον τὸν ὁποῖον ἐζήτηε ἐρχόμενον διὰ τῆς πλατείας μετὰ ταχὺ βῆμα. Ὁ Δικ ἀνεγνώρισεν αὐτὸν ἐν μιᾷ στιγμῇ, καὶ ἐχάρη βλέπων αὐτὸν κύπτοντα ἀπέναντι τοῦ ἀριθ.—

Ἐπήδησε τοῦ ἵππου του, καὶ καθὼς ἐπρόκειτο νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν, εἶδε τὸν Δικ, ὅστις ἔκυπτε καὶ ἐπροσπάθει νὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴν του.

«Α! μικρὲ μου» εἶπε, «δὲν εἶσαι σὺ ὁ ἴδιος ὅστις ἐκράτησες τὸν ἵππον μου εἰς τὸ Στράνδ ταύτην τὴν πρωτάν;»

«Ναὶ κύριε; καὶ μάλιστα ἤλθα νὰ σᾶς εἶπω ὅτι μοῦ ἐδώσατε κίτρινον νόμισμα κατὰ λάθος μεταξὺ τῶν πεννῶν—μῖαν δλόκληρον λίραν! Ἐπομένως σᾶς τὴν ἐπιστρέφω.» Καὶ ἐξέβαλε τοῦ θυλακίου του τὸ μικρὸν δέμα καὶ τὸ ἔδιδεν εἰς αὐτόν.

«Τί έννοεις παιδί μου;» είπεν ο Σίρ Τζών Τραλα-βάυ, ούτως έκαλείτο ο κύριος. «Δέν υπήρχε βεβαίως χρυσός μεταξú τών πεννών τας όποιας σου έδωκα;» και έξεδίπλωσε τó χαρτίον.

Μειδιάμα διήλθε διά τών χειλιών του έξετάζοντος τó περιεχόμενον τότε έθεώρησε μετά προσοχής τόν Δίκ. «Και λοιπόν,» είπεν ούτος, «έφερεις όπισω τά χρήματα διότι ένόμισες ότι σου έδωκα περισσότερα τών όσων έσκόπουν, και άνεκάλυψες πού κατοικώ;»

«Σας ήκουσα να λέγυτε εις τó εργαστήριον να σας στείλουν πράγματα εις τόν αριθ.—Πλατεία Γρόβενωρ, είπεν ο Δίκ, «και έπομένως ένόμισα καλλίτερον να έλθω έδω.»

«Είσαι τίμιον και καλόν παιδίον,» είπεν ο Σίρ Τζών «και τóι δέ έκαμες λάθος, έκλαβών στιλπνόν νέον φαρδίον τó όποιον μόλις έξήλθε τού νομισματοκοπέιου άντι λίρας, όμως είναι τó αυτó εις τά όμματα τού Θεού, και τά ιδικά μου, ώσανει ήτον πράγματι τεμάχιον χρυσού. Είδες ποτέ λίραν;» ήρώτησεν.

«Ποτέ, μόνον μίαν ή δύο φορές,» απήντησεν ο Δίκ, «και ήτον ώς αυτó» και έδειξε τόν στιλπνόν κίτρινον όβολόν τόν έν τοις δακτύλοις τού σίρ Τζών.

«Τό λάθος σου είναι φυσικόν, παιδίον μου. Όφθαλμοί μάλλον συνειησιμένοι τών ιδικών σου να βλέπωσι τó χρυσίον ήδύναντο εύκόλως να άπατηθώσιν. Έλθε τώρα μαζί μου και ειπέ μου τά κατά σε, και πού έμαθες να ήσαι τóσον τίμιος.»

Ο σίρ Τζών τόν έπήρε εις μικρόν δωμάτιον παραπλεύρως τής θύρας τής αίθούσης, και τόν ήρώτησε πολλά. Ητον άνήρ έγνωσμένης αγαθότητος, όστις πάντοτε έποίει πράξιν τινα δημοσίας ή ιδιαιτέρας έλεημοσύνης. Η περίπτωση τού Δίκ όστις τώ έφερε ό,τι υπέθετεν ότι ήτο μία λίρα δοθείσα κατά λάθος τόν συνεκίνησε μεγάλως. Έπρόσεξε μετ' ένδιαφέροντος εις ό,τι τώ είπε περι τού Βάλτερς, όστις ήτο προδήλως χαρακτήρ σπανίως άπαντώμενος έν τη τάξει τού βίου του, και είπεν εις τόν Δίκ να τόν είπη να έλθη και να τόν ίδη την άκόλουθον ήμέραν εις ώρισμένην ώραν.

Όταν τόν απέλυσε τώ έδωκε ήμίσειαν κορόναν και τώ είπε να τόν επανίδη. Ο Δίκ δέν ήνόησε τί ήθελε να είπη με τούτο, άλλ' ήτο βέβαιος ότι έπρόκειτο περι αγαθού τινος, και απήλθεν, ό εύτυχέστερος τών μικρών παιδών τού Λονδίνου.

Είχε τσαυτά να είπη τώ γέροντι Βάλτερς ώστε μόλις έγίνωσκε πόθεν ν' άρχιση. Ο γέρον ήχαριστήθη ν' ακούση ότι αί άρχαί τού Δίκ υπέστησαν τó πυρ υπό ισχυράν δοκιμασίαν, και ήλπισεν ότι ήδύνατο να εύρη φίλον έν τώ σίρ Τζών έν τώ χρόνω ακριβώς εκείνω έν φ' πλείοτερον έχρειάζετο.

Την άκόλουθον πρωίαν ο Βάλτερς έξεσκόνισε τó επανωφόριόν του, έστίλωσε τά υποδήματά του, και διευθέτησε τόν πύλον τής κυριακής πριν ή εκκινήση διά την πλατείαν Γρόβενωρ. Σπανίως ούτος επήγαι-

νεν εις τούς οίκους τών πλουσίων και τóι έν ήμέραις άπελθούσαις τά καθήκοντα αυτου ήσαν σχεδόν καθ' όλοκληρίαν μεταξú αυτών.

Ο σίρ Τζών τόν έδέξατο ευμενέστατα μάλιστα και μετά σεβασμού, διότι ό,τι είπεν ο Δίκ τόν επλήρωσε θαυμασμού. Ο Βάλτερς τώ είπε περι τού άθλιού οίκου τού Δίκ, και περι τού λυπηρού παραδείγματος τó όποιον οί γονείς του και οί λοιποί κάτοικοι τής αύλης τού Ρόαν δίδουσι αυτώ. Έμνημόνευσε περι τής αγάπης αυτου εις τά άνθη, ήτις έφερει αυτόν να περιπλανάται σταθερώς περι την άγοράν τού Κόβεντ Garden, ούτω δέ έπέσυρε την προσοχήν του.

«Είς σας λοιπόν,» είπεν ο σίρ Τζών ο μικρός ούτος όφείλει την πρώτην άρχήν ήτις έφερει αυτόν έν ταυθα χθές με την υποτιθεμένην λίραν.

«Όλίγα ήδυνήθην να πράξω δι' αυτόν,» απήντησεν ο γέρον, «άλλ' ο Θεός ήλόγησε τόν μικρόν εκεινον, και αυτός έδωκε εις αυτόν τρυφερόν, εύδίδακτον νουν, και εύγνώμονα και αγαπώσαν καρδίαν. Άλλ' επιθυμώ όπως ει δυνατόν άπεσπάτο από τής κακής εκείνης αύλης τού Ρόαν, όπου υπάρχουν μεθυσσοί άτιμοί άνθρωποι, και οί γονείς του ούδόλωσ άξιζουσιν εις αυτόν.»

«Θ' άποσπασθή άπ' εκεί, καλέ μου γέρον,» απήντησεν ο σίρ Τζών. «Θά σκεφθώ παλιν και θά σε επανίδω. Υποθέτω ότι οί γονείς του δέν θά έχωσιν αντίρρην εις οίονδήποτε σχέδιον διά τó καλόν τού παιδός.»

«Ούχι, σίρ Τζών' ούδόλωσ φροντίζουσι περι αυτου τόν αφίνουσι να παίζη και να περιφέρεται κατά βούλησιν. Πιστεύω ότι θά έχαιρόντο πολύ να άπαλλαχθώσιν αυτου.»

«Πιστεύεις ότι θά επεθύμει να ανατραφή ώς κηπουρός;» ήρώτησεν ο σίρ Τζών. «Έπειδή τóσον επιθυμει τά άνθη, νομίζω ότι αί τάσεις του θά ήναι προς τó μέρος τούτο.»

«Θά ήναι ακριβώς ό,τι θά τώ άρέσκη,» είπεν ο Βάλτερς. «Ο νέος αγαπά τά άνθη έμμανώς. Τό πρώτον τó όποιον έσκέφη χθές ότε τώ έδώκατε ήμίσειαν κορόναν ήτο να δαπανήση έν σελίνιον έξ αυτης και ν' αγοράση φυτόν ροδιάς διά τó παράθυρόν μου. Ο παις ήθελε να μοι δώση τι ώστε ήγόρασεν ό,τι ήγάπα αυτός πλείοτερον.»

«Λοιπόν Βάλτερς υπήρξες αληθής φίλος εις τόν παιδα τούτον, και ο Θεός θά σε εύλογήση διά τούτο' ούτος θέλει είναι υπό την φροντίδα μου νυν, και θέλω προσπαθήσει και ακολουθήσει τó καλόν έργον τó όποιον ήρχισα. Έχω σχέδιον εις τόν νουν μου τó όποιον εάν τελειωθ ήθει, νομίζω, είναι σύμφωνον προς την επιθυμίαν σου διά τόν μικρόν σου φίλον. Έρχεσαι την έρχομένην Δευτέραν έδω και φέρεις τόν Δίκ μετά σου; τότε έλπίζω ότι θέλω διευθετήσε τά πράγματα.»

Ο σίρ Τζών ήτον αγαθός και εύπροσήγορος. Ο-

ταν ο Βάλτερς και ο Δίκ έπορεύθησαν εις την πλατείαν τού Γρόβενωρ κατά τόν όρισθέντα χρόνον ήρώτησε τόν παιδα εάν επεθύμει να ζή έν τη έξοχή και να μάθη την κηπουρικην και την θεραπείαν τών άνθων. Τού Δίκ τó πρόσωπον άνελαμψεν εκ χαράς, δέν υπήρχε δε άνάγκη να εκφράση την συναίνεσίν του διά λόγων.

«Έχω δραστηριώτατον άρχικηπουρόν έν τη έξοχή μου οίκία,» είπεν ο σίρ Τζών, «και έγγραφα εις αυτόν περι σου. Έχει δύο ή τρεις νέους υπ' αυτόν, άλλά λέγει ότι δύναται να τοποθετήση και έτερον, ούτω προτείνω να σε στείλωμεν να ήσαι υπό την φροντίδα του. Θέλω σε διατρέψει έν τη οίκία του, και εάν έξακολουθής να ήσαι καλός παις, και προσπαθής να εύαρестήσης αυτόν διά τής προσοχής και φιλοπονίας σου, ειμί βέβαιος ότι θά ήσαι εύτυχέστατος μετ' αυτου και τής συζύγου του' έν δε τοις κήποις θέλεις εύρεθ ή έν μέσφ τής αφθονίας τών φίλων σου άνθων.» Ο σίρ Τζών είτα έδωκε τώ Βάλτερς χρήματα μετά τών όποιων να αγοράση δύο ένδυμασίας διά τόν Δίκ και άλλα αναγκαία, και τά έξήτησε να διευθετήση την ύπόθεσιν μετά τών γονέων του.

Τού θέρους έπερχομένου ή οικογένεια έπρόκειτο να έξέλθη τής πόλεως μετά δεκαπέντε ήμέρας, και ο Δίκ έπρόκειτο να μεταβή εις την αύλην τού Δένχαμ, έξοχικήν έπαυλιν τού σίρ Τζών, μετά τιναν εκ τών υπηρετών, όλίγον προ τής άφίξεως τών λοιπών.

Δέν ήτον εις την έξουσίαν τού Δίκ να είπη πολλά εις εύχαριστήσιν' ή καρδιά του ήτο παραπολύ πλήρης και ήτο καταζαλισμένος εκ τών νέων του έλπίδων. Άλλ' ο Βάλτερς όστις δέν ήτον όλιγώτερον εύχαριστημένος ώμίλησε δι' αυτόν. Όταν άνεχώρησαν τής οίκίας και κατήρχοντο την πλατείαν, ο Βάλτερς είπεν

«Δίκ, δοκιμάζεις την αλήθειαν τών λόγων εκείνων τούς όποιους έγγραφες χθές εις τó βιβλιάριόν σου ότι «ή τιμιότης είναι ή άριστη πολιτική.»

[Έπειτα συνέχισα.]

ΘΑΡΡΟΣ ΜΙΚΡΕ ΜΟΥ

Ο γέρον Θεός μας Ιάκωβος εκάθητο εις την γωνίαν τής μεγάλης έστίας θεωρών τούς κλάδους τών δένδρων τούς καιομένους έν αυτή, και ήκουε τά βήματα τού άνεψιού και τής άνεψιάς του ούτινες επανήρχοντο εκ τού σχολείου.

Τά τέκνα ήγάπων πολύ τόν Θεόν Ιάκωβον και ούδέποτε ήσαν εύτυχείς τóσον παρ' όταν ήκουον αυτόν διηγούμενον ιστορίας.

Ο γέρον Ιάκωβος έξησε πολλόν χρόνον εις μεμακρυσμένης χώρας, και ήδύνατο να διηγήται πολλά και παράδοξα περι τών τόπων τούς όποιους έπεσκέφθη.

Την έσπέραν εκείνην ο γέρον Ιάκωβος έφαινετο λίαν σύννοους άλλ' ούχι επί πολλόν χρόνον διότι μετ'

ού πολύ ή θύρα ήνοιξε και τά παιδία έδραμον προς αυτόν όπως τόν χαρητήσωσι περιπαθώς και καθίσαντα παρ' αυτώ λέγει ή Φάννη:

— Δέν μās λέγεις τίποτε απόψε;

— Ναι, κάμετέ μας την χάριν, προσέθηκεν ο Φριδερικός, καμμίαν ιστορίαν μάχης.

Ο γέρον Ιάκωβος έμειδιάσε και είπεν:

— Θά σας είπω μίαν ιστορίαν τού δέν την ακούσατε ακόμη! Θά ιδήτε πώς εις ήλικίαν ένδεκα έτων κατεδιώχθη παρ' έχθρού, και πώς επρόμαξα παρ' όλίγον να τρελλαθώ διότι δέν ήμην γενναίος τότε, και πώς όμως επί τέλους έστράφην κατά τού έχθρού μου, τόν κατεδιώξα και έφερον τόν πόλεμον μέχρι και αυτου τού στρατοπέδου του.

— Σύ, σύ μόνος! έρώναζον συγχρόνως τά δύο παιδία.

— Ναι αγαπητοί μου, έγώ όλόμονος, είπεν ο γέρον. Άλλά μή μ' έρωτάτε πλέον, και άφετέ με να σας διηγθώ την ιστορίαν μου:

«Όταν ήμην παιδίον, είχον ένα Θεόν όστις είχε μεγάλην άγροτικήν ιδιοκτησίαν, και αφού άνέρρωσα από δεινήν ασθένειαν, οί γονείς μου, νομίζοντες ότι θά μοι έκαμνε πολύ καλόν να διέλθω όλίγας έβδομάδας εις την έξοχήν, με έστειλαν προς αυτόν. Περιττόν να είπω πόσον ήχαριστούμην έν μέσφ τών άνθων, και τής εύχαριστου πνοής δροσεράς αύρας και τών διασκεδάσεων τού άγροτικού βίου.

Μίαν ήμέραν, γείτων τις έφερεν ώραϊον ένδικόν πετεινόν και δύο ένδικας όρνιθας τας όποιας ο Θεός μου είχεν αγοράσει όλίγας ήμέρας πρότερον, και τά όποια έθηκαν μετά ταυτα έν τώ μεγάλφ όρνιθώνι. Την έπαύριον πρωίαν επήγα, κατά την συνήθειάν μου, να ζητήσω [ώ εις τόν όρνιθώνα και να δώσω τροφήν εις τά όρνιθια, όταν ο μέγας ένδικός πετεινός με είδε, και νομίζων αναμφιβόλως ότι ήμην ξένος, έφούσκωσε τά πτερά και τόν λαϊμόν και εκβάλλον κραυγήν έτρεξε κατ' επάνω μου. Έτρομάξα τóσον ώστε κατ' άρχάς έστην ακίνητος' έπειτα έλαβα όλίγον θάρρος και ήρχισα να υποχωρώ. Άλλ' εύρέθη κλεισμένος μεταξú τού τοίχου και τού έχθρού μου. Έφοβήθη τóσον κατά την στιγμήν ταύτην, όσον δέν έφοβήθη επί τού πεδίου τής μάχης. Ο ένδιάνος με εκύτταξε μετά μανίας, και έγώ τόν έθεώρουν επίσης μετά φρίκης. Άλλ' άμέσως ήκουσα εκτός τού όρνιθώνος γέλωτα και φωνήν κρίζουσιν «θάρρος παιδίον μου! ο ένδιάνος αυτός δέν είναι άλλο παρ' μέγας όκνηρός!» Οί λόγοι ούτοι μοι έδωκαν νέαν δύναμιν έσυρα άμέσως τó μανδύλιόν μου και εκτύπησα τόν έχθρόν μου κραυγάζων όσον ήδύναμην δυνατώτερα. Ο ένδιάνος δέν επερίμεινε δεύτερον κτύπημα, έστράφη όλως διόλου καταβεβλημένος, και έφυγεν εις την άλλην άκραν τού όρνιθώνος.

ΗΑΙΑΣ ΒΕΡΙΤΤ

ὁ πεπαιδευμένος σιδηρουργός.

Ὁ Ἡλίας Βέριττ, ὁ ἔξοχος Ἀμερικανὸς λόγιος καὶ δημοσιογράφος, ἐγεννήθη ἐν Νέα Βρεττανία, τῆς Κονεκτικουτῆς, τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1810 καὶ ἀπέθανε τὸν ἀπελλόντα Μάρτιον, ἐν τῷ ἑξήκωστῳ ἔτει τῆς ἡλικίας του. Ὁ πατὴρ του ἦτο ὑποδηματοποιὸς, ἔχων δέκα τέκνα, ἐξ ὧν ὁ Ἡλίας ἦτο ὁ νεώτερος. Ἡ μόνη σχολικὴ ἐκπαίδευσίς ἧς ἔτυχεν ὁ Ἡλίας, πρὶν ἢ γίνῃ μαθητὴς εἰς τὸ σιδηρουργεῖον τοῦ χωρίου, ἦτο μόνον ἐπὶ τρεῖς μῆνας εἰς τὸ δημοτικὸν σχολεῖον. Τοσαύτη ὁμῶς ἦτο ἡ δίψα τῆς ἀναγνώσεως ὥστε τὰ ὀλίγα βιβλία τὰ ὅποια ἠδύνατο νὰ προμηθευθῇ ἐκ τῆς βιβλιοθήκης τοῦ χωρίου ἀνέγνωσε ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς φοράς. Ὁ πόθος οὗτος πρὸς μάθησιν ἦτο τόσο σφοδρὸς ὥστε, συντελέσας τὴν εἰς τὴν τέχνην μαθητείαν του, ἐγένετο μαθητὴς ἐπὶ ἡμισυ ἔτος τοῦ ἀδελφοῦ του Ἐλιζᾶ, ὅστις ἦτο διδάσκαλος εἰς διαμέρισμα τὸ ὁποῖον ἦτο μόνον ὀλίγα μίλια μακρὰν. Ἐπὶ τοὺς ἑξ τούτους μῆνας ἀπέκτησε σημαντικὰς γνῶσεις τῶν μαθηματικῶν, τῆς Λατινικῆς καὶ τῆς Γαλλικῆς. Εὐχαριστηθεὶς ἐκ τῆς προόδου τὴν ὁποίαν ἔκαμε, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σιδηρουργεῖον, καὶ τοι δὲ ὑπέβαλεν ἑαυτὸν εἰς τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐργάζεται ἐπὶ δεκατέσσαρας ὥρας τὴν ἡμέραν, εὐρισκε μολαταῦτα καιρὸν νὰ ἐξακολουθῇ τὴν προσφιλεῖ αὐτοῦ μελέτην τῶν γλωσσῶν. Ἡ Ἰσπανικὴ, ἡ Ἑλληνικὴ, ἡ Ἑβραϊκὴ, ἡ Συριακὴ, ἡ Δανικὴ καὶ Βοη-

ΗΑΙΑΣ ΒΕΡΙΤΤ, ὁ πεπαιδευμένος σιδηρουργός.

μικὴ γλῶσσα προσετίθεντο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς τὸν κατάλογον. Οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν θὰ ἴδωσιν εὐχαρίστως τὴν ἐξῆς περικοπὴν ἐκ τοῦ ἡμερολογίου μιᾶς ἐβδομάδος τοῦ 1837 τοῦ ἀξιοσημειώτου τούτου ἀνδρός.

«Δευτέρα, Ἰουνίου 18.—Κεφαλαλίαν» τεσσαράκοντα σελίδας τῆς «ἐπὶ τῆς γῆς θεωρίας τοῦ Κυβιέρου», ἐξήκοντα τέσσαρες σελίδες Γαλλικοῦ κειμένου, ἔνδεκα ὥραι σιδηρουργίας.

Τρίτη.—Ἐξήκοντα πέντε γραμμαὶ Ἑβραϊκῆς, τριάνκοντα σελίδες Γαλλικοῦ, δέκα σελίδες θεωρίας τοῦ Κυβιέρου, ὀκτὼ γραμμαὶ Συριακῆς, δέκα Δανικῆς δέκα Βοημικῆς, ἑννέα Πολωνικῆς, δεκαπέντε ὀνόματα ἀστέρων, δέκα ὥραι σιδηρουργίας.

Τετάρτη.—Ἐξήκοντα πέντε στίχοι Ἑβραϊκοῦ, πενήκοντα σελίδες Ἀστρονομίας, ἔνδεκα ὥραι σιδηρουργίας.

Πέμπτη.—Πεντήκοντα πέντε γραμμαὶ Ἑβραϊκοῦ, ὀκτὼ Συριακοῦ, ἔνδεκα ὥραι σιδηρουργίας.

Παρασκευή.—Ἀδιάθετος· δώδεκα ὥραι σιδηρουργίας.

Σάββατον.—Ἀδιάθετος· πενήκοντα σελίδες Φυσικοῦ Δικαίου, δέκα ὥραι σιδηρουργίας.

Κυριακή.—Μάθημα ἐκ τῆς Γραφῆς.

Ὁ Διοικητὴς Ἐβερρετ ἀκούσας περὶ τῆς ἐκτάκτου εὐφυΐας τοῦ νεαροῦ σιδηρουργοῦ, ἔστειλεν αὐτῷ πρόσκλησιν νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Βοστώνην. Ὅταν ἔφθασεν ἐκεῖ, πολλαὶ περιποιήσεις ἐγένοντο αὐτῷ, καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων προσεκλήθη νὰ εἰσελθῇ εἰς τὸ Κολλέγιον τοῦ

Harvard, ἀλλ' ἀπεποιήθη πάσας, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ σιδηρουργεῖον του ἐν Βοσδέστερ, ἔνθα εἰργάζετο διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῆς κεφαλῆς του ὑπέροπτε ἄλλοτε συντονώτερον. Τῷ 1842 μετέφρασε πολλὰ κείμενα ἐκ τῆς Ἰσλανδικῆς, Σαμαριτικῆς, Ἀραβικῆς καὶ Ἑβραϊκῆς τυπωθέντα ἐν τῇ Ἀμερικανικῇ Ἐκλεκτικῇ Ἐπιθεωρήσει. Κατὰ τὸν χειμῶνα τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους ἀπήγγειλεν ὀχι ὀλιγώτερους τῶν ἐξήκοντα ὀκτὼ λόγων. Τὴν ἀνοιξιν τοῦ 1842 ἤρξατο τὴν μελέτην τῆς Αἰθιοπικῆς, Περσικῆς καὶ Τουρκικῆς γλώσσης.

Ἐνθ' ὁ ἄξιος οὗτος υἱὸς τοῦ Ἡραίουτοῦ ἐνέκυπτεν ἐπὶ τῶν σελίδων τῆς Ἑβραϊκῆς Βίβλου, ἰσχυρῶς ἐνετυπώθη ἐκ τῆς διακηρύξεως ὅτι ὁ Θεὸς ἐποίησε ἐκ μιᾶς σαρκὸς πάντα τὰ ἔθνη τῆς γῆς. Αἱ δεινὰί μάστιγες, ὁ πόλεμος καὶ ἡ

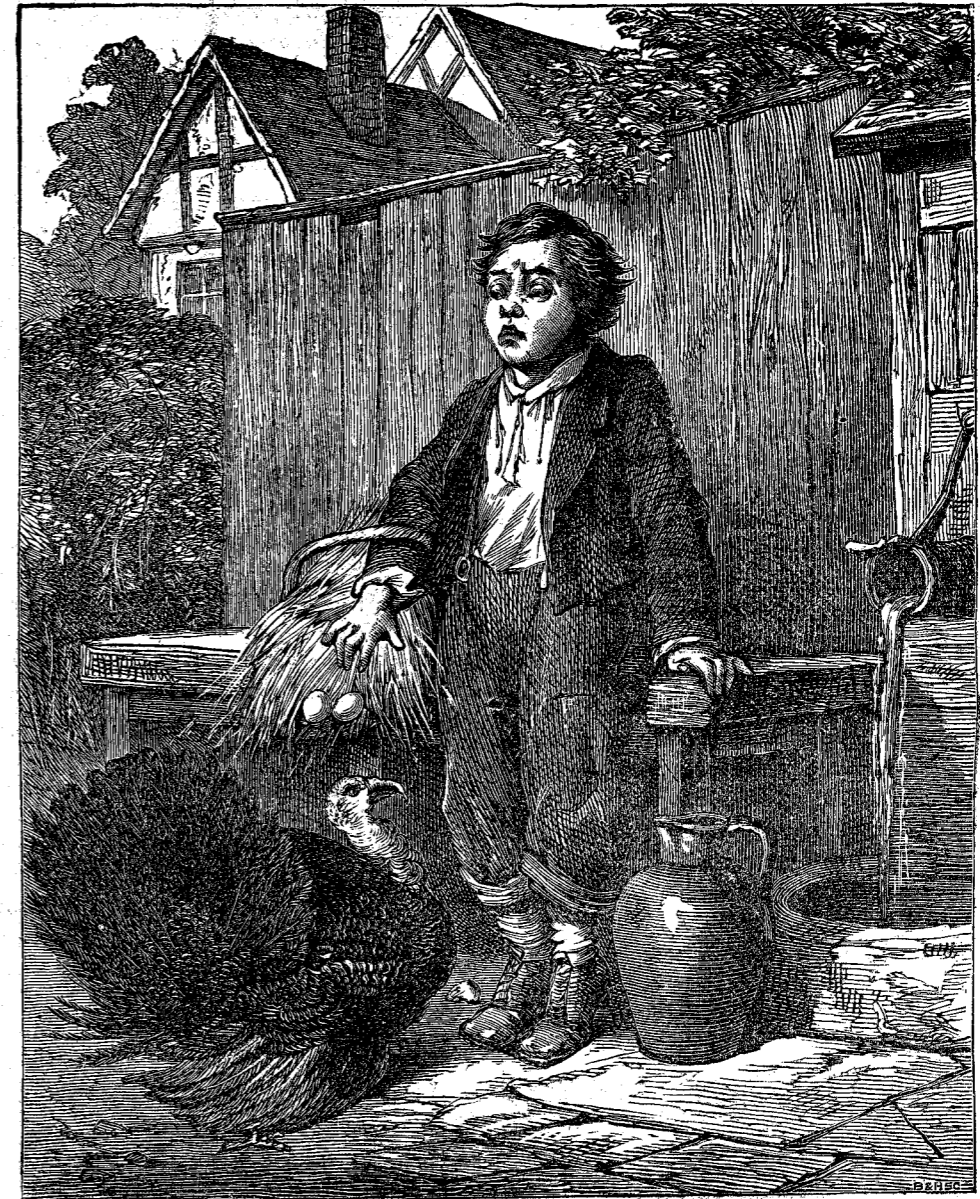
δουλεία, ἐνεπαύον μεγίστην ἐντύπωσιν εἰς τὸν ἀγαθὸν αὐτοῦ νοῦν, καὶ ἀνέλαβε τὴν γραφίδα νὰ συνηγορήσῃ ὑπὲρ τῆς εἰρήνης καὶ τῶν δικαιωμάτων τῶν δυστυχῶν ἐξευτελισμένων ἀνδραπόδων. Τὸ πρῶτον θέμα ἦτο πολὺ δημοφιλὲς παρὰ τοῖς συμπατριώταις αὐτοῦ, ἀλλ' ἡ ἰδέα τῆς διακηρύξεως τῆς ἐλευθερίας εἰς τὰ ἑκατομμύρια τῶν δυστυχῶν Ἀμερικανῶν ἀνδραπόδων οὐδόλως ἦτο εὐάρεστος.

Ἐν ἔτει 1844 ἐξοικονομήσας ἑκατοντάδας τινὰς ταλλήρων, ἤρχισε τὴν ἐφημερίδα αὐτοῦ, «Ὁ Χριστιανὸς Πολίτης», τὴν ὁποίαν ἀφιέρωσε μετὰ μεγάλης δεξιότητος εἰς τὴν προαγωγὴν τῆς θρησκείας, εἰρήνης, τῆς ἀντιδουλικῆς σταυροφορίας, καὶ εἰς τὸ κίνημα τοῦ

δεκαλέπτου τέλους διὰ τὰ εἰς τὰ διὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ γράμματα.

Κτησάμενος ἰκανῆς φήμης ἐν ταῖς Ἡν. Πολιτείαις ὡς κήρυξ ἐπὶ τῆς ἐγκρατείας καὶ ἄλλων κοινωνικῶν μεταρρυθμίσεων, ὁ κ. Βέριττ προσεκλήθη νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ἀγγλίαν. Ἐν ἔτει 1848 ἐφάνη βιβλίον αὐτοῦ ἐπιγραφόμενον «Σπινθήρες ἐκ τοῦ ἄκμονος». Ἐν

καλέπτου ταχυδρομικοῦ τέλους εἰς τὰ διὰ τοῦ Ὄκεανοῦ γράμματα, καὶ τοι δὲ δὲν ἔζησε ἵνα ἴδῃ τὸ σχέδιον αὐτοῦ παραδεκτὸν, ἔζησεν ἵνα ἴδῃ τὰ ἐξωτερικὰ ταχυδρομικὰ τέλη τῆς Ἀμερικῆς σπουδαίως ἐλαττωθέντα. Τῷ 1853 ἐδημοσίευσεν τὰ «Φύλλα τῆς Ἐλαίας», σειράν φυλλαδίων ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς Εἰρήνης, τὰ ὅποια ἐκτίσαντο εὐρείαν δημοτικότητα, καὶ μετεφρά-

Θάρρος μικρὸ μου.

ἔτει 1845 μετὰ τοῦ Ἰωσήφ Sturge καὶ ἄλλων, καθίδρυσε τὸν Δεσμὸν τῆς Ἀδελφότητος, εἰδός τι Ἐταιρίας τῆς Εἰρήνης, μετὰ προσωπικῆς ὑποσχέσεως περὶ ἀποχῆς ἀπὸ τοῦ πολέμου. Ὡς ἐν τῶν δραστηριοτέρων μέσων πρὸς προαγωγὴν τῆς φιλίας μεταξὺ τῶν ἐθνῶν, ὁ Βέριττ θερμοῦς ἐπεκαλέσθη τὴν παραδοχὴν τοῦ δε-

σθῆσαν εἰς διαφόρους γλώσσας ἦτο δὲ καὶ ὁ πρωτοῦργός τῶν Συνεδρίων τῆς Εἰρήνης, τὰ ὅποια συνῆλθον ἐν Λονδίῳ, Παρισίοις, Βρυξέλλαις καὶ Φραγκφούρτῃ. Ἐπὶ πολλὸν χρόνον φαίνεται καλλιεργήσας ἀγρόν παρὰ τῆ γενετείρα αὐτοῦ κόμην, ἀλλ' ἐπὶ τέλους διωρίσθη ὑπὸ τοῦ Προέδρου Λίγκωλν Πρόξενω τῶν Ἡν. Πολι-

Ὁ ὀλίκος ἀριθμὸς τῶν πρόσελθόντων ἐν τῇ Ῥωσσίᾳ καὶ ἐκκλησία κατὰ τὸ ἔτος 1877 ἦν 11,299, συμπεριλαμβανομένων 653 διαμαρτυρουμένων καὶ 1,339 τοῦ δυτικοῦ δόγματος.

Ἡ κυβέρνησις τῆς Ἰαπωνίας τὸ πρῶτον ἤδη παρέχωρησε τὸ δικαίωμα εἰς ἐντάπιον ἐκδόστην νὰ τυπώσῃ τὴν Γένεσιν εἰς τὴν κινεζικὴν γλῶσσαν. Περὶ δὲ τῆς ἐπὶ τῶν ἠθῶν ἐπιδράσεως τοῦ χριστιανισμοῦ λέγεται ὅτι ἐν τινὶ πόλει Χικόνῃ καλουμένη, δύο ἀνθρώποι, οἵτινες ἐτήρουν αἰθούσας χαρτοποιημάτων καὶ κοινῶν γυναικῶν ἤρχισαν νὰ αἰσχύνονται διὰ τὴν ἀτιμὸν αὐτῶν ἐργασίαν καὶ προσκαλέσαντες ἀπάσας τὰς γυναῖκας ὁμοῦ ἐκοινοποίησαν αὐταῖς ὅτι παραιτοῦνται τοῦ επαγγέλματός των, καὶ ὅτι σκοπὸν ἔχουσιν εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ζήσωσιν ὡς χριστιανοὶ κατὰ τοὺς κανόνας τοῦ εὐαγγελίου. Αὐτὰς δὲ, ἃς εἶχον ἀγοράσῃ, χάριν τοῦ ἐμπορίου των ἤθελον ἀφίσει ἐλευθέρως, ἐὰν ὑπέσχοντο ὅτι ἤθελον ἐπιστρέψει εἰς τοὺς γονεῖς των καὶ διάγει βίον εὐσχημον καὶ ἠθικόν. Καὶ πράγματι ἅπασαι αὐταὶ μετέβαλον βίον, οἱ δὲ αὐτουργοὶ ἐγένοντο τακτικοὶ ἀκροαταὶ τοῦ Κηρύγματος τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἐπιρροή τοῦ εὐαγγελίου, ὡς βλέπομεν, δύναται νὰ κατευνάσῃ καὶ τὰ ἀγριώτερα πάθη τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ μεταβάλλῃ καὶ τὸν ἀρχαιότερον εἰς χρῆσιμον καὶ ἐντιμὸν καὶ ἐνάρετον μέλος τῆς κοινωνίας. Ὁ χριστιανισμὸς μεταβάλλει ἤδη τὴν Ἰαπωνίαν εἰς ἔθνος πολιτισμένον καὶ ἠθικόν. Ἐκκλησίαι ἀπανταχοῦ φκωδομοῦνται, τὸ εὐαγγέλιον ἀπανταχοῦ κηρύσσεται καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ κυκλοφορεῖ ἐλευθέρως ἢ δὲ Κυριακῇ εἶναι σεβαστὴ καὶ ἡμέρα ἀγία καὶ παρά τῆς κυβερνήσεως.

Οἱ Κινέζοι εἶναι λίαν φίλαυτοι καὶ τὰ πάντα πράττουσι διὰ χρήματα, οὐδὲν δὲ σκέπτονται ὅτι δύναται τις νὰ πράξῃ τι ἀφιλοκερδῶς πρὸς ὠφέλειαν τῶν ἄλλων. Ἡμέραν τινὰ εἰς ἐξ αὐτῶν ἐζήτησε νὰ μάθῃ τὸ ποσόν, ὅπερ ἕτερός τις χριστιανὸς, ἐλάμβανε· «Πόσον σοὶ ἔδωκαν οἱ ξένοι οὔτοι, ἵνα γίνης μέλος τῆς ἐκκλησίας αὐτῶν; Σοὶ ἔδωκαν ἕως εἰκοσι τάλληρα;» «Πολὺ περισσότερον,» ἀπήντησεν αὐτὸς «Ἐκατὸν τάλληρα;» ἠρώτησε καὶ πάλιν. «Πολὺ περισσότερον» ἦτο ἡ ἀπάντησις. «Χίλια τάλληρα;» ἠρώτησε μετὰ θαυμασμοῦ ὁ πρῶτος.

«Πολὺ περισσότερον» ἦτο καὶ πάλιν ἡ ἀπάντησις.

«Εἰπέ μοι λοιπὸν πόσον.»

«Πολὺ περισσότερον τοῦ βάρους τοῦ ὄρου τούτου εἰς χρυσόν, καὶ εἰς ἄργυρον,» ἀπήντησε καὶ πάλιν ὁ χριστιανός.

«Σὲ ἐξορκίζω, ἐν ὀνόματι τοῦ Βοῦδα, νὰ μοι εἴπῃς πόσον;» ἠρώτησε καὶ πάλιν μετὰ πολλῆς ἐξάψεως καὶ περιεργείας.

«Ἡ πληρωμὴ, ἣν λαμβάνω εἶναι τὸ βιβλίον τοῦτο» ἀπήντησεν ὁ χριστιανός, δεικνύων, πρὸς τὸν εἰδωλολάτρην ἐξεταστὴν, ἀντίτυπον τῆς Ἁγίας Γραφῆς. «Τὸ βιβλίον τοῦτο μοι λέγει περὶ Θεοῦ, περὶ τῆς διὰ

Ἰησοῦ Χριστοῦ σωτηρίας, περὶ αἰωνίου ζωῆς, καὶ περὶ ἀναπαύσεως τῶν δικαίων.

ΠΟΙΚΙΛΑ

* * Ὁ πληθυσμὸς τοῦ Λονδίνου ἀνέρχεται εἰς 3,254,000, ἐξ ὧν 82,584 εἰσὶ πένητες.

* * Διεθνὲς Συνέδριον προεδρευόμενον ὑπὸ τοῦ κ. Λεσσεψ, πρόκειται νὰ συνέλθῃ ἐν Παρισίαις τῇ 15 Μαΐου (ν) πρὸς συζήτησιν τῶν ἐπτά σχεδίων πρὸς διάτρησιν τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ἰσθμοῦ.

* * Ἡ κυβέρνησις τῆς Κίνας κατήγγησε κατ' αὐτὰς τὰς ἐν τῇ αὐτοκρατορίᾳ μονὰς τῶν Βουδιστῶν διὰ τὰς γυναῖκας.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ 6 ἀριθ. Γρίφου.

Ἡθῆ—α—μ—εν—η—με—γαλῆ—τειχῆ—πολις—δ—
αυτῆ—ς—ο—σα—λος.

«Ἡδεῖα μὲν ἡ μεγάλη τύχη, πολὺς δ' αὐτῆς ὁ σάλος»

Λύσις Αἰνίγματος Β'.

Γάλα.

ΑΙΝΙΓΜΑ Γ'.

Εἰς τόπον ἀγεώργητον αὐτοφρὸς γεννώμαι
Μὲ φύσιν δυσυπόστατον ἐκεῖ ἐνδιαίτωμαι
εἰς τ' ἀχανῆ κρυμμένος.

Εἰς ὅλους ὁμως ἀφανὴς κι' ἀπρόσιτος δὲν εἶμαι
Μὲ βλέπουν καὶ προσέρχονται ἐκεῖ φίλε τοῦ κῆμαι
ναυτίλλοι κερδοσκοποῖ.

Τὰς μηχανὰς των στήνουσι διὰ νὰ μὲ συλλάβουν
Καὶ ἀπαιτοῦν παρά πολλά ἀπὸ ἐμὲ νὰ λάβουν
ἐνῷ δὲν εἶμαι εἰς τὴν γῆν.

Κατασχεθεὶς δὲ χόνομαι καὶ κρουνηδὸν ἐχύνω
Καὶ ὅσο νερὸ εἰς ὄλον μου τὸν βίον ἐκεῖ πίνω
μὲ χίλια στόματα ἅπληστα.

Τὸ ἄθλιον τὸ πτώμα μου εἰς τὸ ἐκπνέον σῶμα
Ἐνὸς ἀνθρώπου ἔφερεν τῆς χλευῆς πικρὸν σῶμα
ἐν ὥρᾳ καταδικῆς.

Πλὴν διὰ ταύτην μου τὴν ἀμαρτίαν μόνην
Λαμβάνω ἀκροτηρίας ὀβελισμὸν κι' ἀγχόνην.

Ὅρεστης Β. Βαλασάκης.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

Λόγος, ἐκφωνηθεὶς τῇ 22 Ἰουνίου 1878 ἐν τῇ Πετρισεῖῳ σχολῇ ὑπὸ Μ. Κ. Κρίστη σχολάρχου τῆς σχολῆς ταύτης.

— Ὑπόμνημα πρὸς τὸ Συνέδριον τῶν Ἑλληνικῶν φιλολογικῶν Συλλόγων ὑπὸ τοῦ κ. Π. Ι. Χαλκισπούλου, ἀντιπροσώπου τοῦ φιλολογικοῦ συλλόγου Βύρωνος. Τοῦ ὑπομνήματος τούτου τὴν ἀνάγνωσιν συνιστῶμεν εἰς τὸ κοινὸν διὰ τὰς ὁρθὰς παρατηρήσεις ἃς φέρει ἐπὶ τοῦ παρ' ἡμῶν συστήματος τῆς ἐκπαιδεύσεως ὡς στερουμένου πραγματικότητος.

— ΗΩΣ. Μηνιαῖον οικογενειακὸν ἀνάγνωσμα μετὰ εἰκόνων, ἐκδιδόμενον ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἔτος Α', ἀριθ. 1 Ἀπρίλιος.

— «Οἰκονομικὴ Ἐπιθεώρησις». Πολιτικὴ Οἰκονομία δημοσιονομία—Καταστατικὴ. Ἔτος 7 φυλλάδ. 75 Μαΐος.